MENSÛR BİN İSMAİL

Şafiî mezhebi fıkıh âlimlerinden. Künyesi Ebü'l-Hasen'dir. 306 (m. 918) senesinde Mısır'da vefât etti. Fıkıh ilmini İmâm-ı Şafiî'nin talebelerinden ve talebelerinin talebelerinden öğrendi. Diğer ilim dallarında da ilim sahibi olup, edîb ve şâirdir. Aslen Cezîre'de Re's-ül-ayn denilen yerdendir. Remle'de yaşadı; sonra Mısır'a yerleşti. "El-Vâcib", "El-Müsta'mel", "El-Müsâfir", "El-Hidâye" adlı eserleri ve şiirleri vardır.

Şiirlerinden bir kısmının tercümesi şöyledir:

"Kendisinin çalışmasıyla; doyacak kadar ekmek, başını sokacak bir ev ve giyeceği bir elbisesi olan kimse, niçin kibir ve gurûr sahibi kimselere el açar. Niçin bayağı ve düşük kimselere boyun eğer, tenezzül eder?"

"İnsanların kötülüklerinden kendisini muhafaza etmek isteyen, onlardan mümkün mertebe uzak olmaya çalışsın. Böyle yapmak, derin bir denizde, gemiye binip, boğulmaktan kurtulmak gibidir. Ben sana nasîhatimi yaptım. Artık sen bilirsin."

"Nemmam (koğuculuk yapan) kimselere karşı kendimi muhafaza etmeye bir çârem var, fakat yalancılara karşı bir çârem yok. İftira eden kimselere ise çâre bulmak zor."

"Eğer günahımın çokluğu olmasaydı, bir an önce ölmek için can atardım. Fakat öyle insanlar arasındayım ki, onlara yakın olmam, bana hayatı zehir ediyor."

"Herkes yaşamayı medhettikleri zaman ben onlara; hayır, ölümü çok hatırlayınız. Çünkü onun pek çok fâidesi vardır diyerek onu şöyle anlatıyordum: Bunlardan birisi; insan ölümü hatırlamak sûretiyle, ölüm ve sonrası (âhıret) için hazırlık yaparak, sâlih ameller işlemeye başlar, birisi de; kendisini kötü kimselerden uzak tutar."

"Yardımlaşma genişlikte değil, darlık zamanında güzel olur..."

1) Mu'cem-ül-müellifîn cild-13, sh. 10

2) Vefeyât-ül-a'yân cild-5, sh. 289

3) Şezerât-üz-zeheb cild-2, sh. 249

4) Tabakât-üş-Şâfiiyye cild-3, sh. 478